U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **Ing. L. V.,** zastoupeného advokátem JUDr. Petrem Nevrklou, se sídlem Královský Vršek 25, Jihlava, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně,** se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 30 Ca 151/2004,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu, kterým soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „žalovaný“) ze dne 17. 7. 2000, č. j. FŘ 110/403/00-0107, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Jihlavě ze dne 1. 11. 1999, č. j. 99048/99/314912/5300. Tímto dodatečným platebním výměrem byla stěžovateli dodatečně vyměřena za rok 1995 daň ve výši 5 503 664 Kč za to, že v tomto roce prodal pozemky, které mu byly vydány na základě dohody o podmínkách bezúplatného převodu jiných pozemků ve vlastnictví státu podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, uzavřené na základě smlouvy o postoupení pohledávky mezi stěžovatelem jako postupníkem a MUDr. E.B. a MUDr. D.B.

Ze spisu vyplývá, že o stěžovatelově žalobě proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného rozhodl Krajský soud v Brně nejprve svým rozsudkem ze dne 16. 4. 2003, sp. zn. 30 Ca 437/2000, kterým rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že prodej nemovitostí stěžovatelem byl osvobozen od daně podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. g) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, neboť stěžovatel tyto nemovitosti nabyl z titulu daného v ustanovení § 11 odst. 2 zákona o půdě, jakkoliv z důvodu postoupení pohledávky a jakkoliv nebyl původní oprávněnou osobou.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost odůvodněnou právním názorem, podle nějž nebylo možno na posuzovaný případ vztáhnout osvobození plynoucí z ustanovení § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů, když postavení oprávněné osoby k vydání pozemků nemohly podle § 33a odst. 1 zákona o půdě oprávněné osoby postoupit stěžovateli. Nejvyšší správní soud tuto argumentaci akceptoval, napadený rozsudek krajského

soudu zrušil rozsudkem ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 3 Afs 8/2003, a věc vrátil krajskému soudu k novému řízení s odůvodněním, že žalovaný nepochybil, když příjem z prodeje předmětného pozemku považoval za příjem podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů a nevztáhl na něj osvobození podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. g) tohoto zákona.

V reakci na to vydal krajský soud nový rozsudek ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 30 Ca 151/2004, kterým v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stěžovatelovu žalobu zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel nyní posuzovanou kasační stížnost opřenou o argumentaci mající dokázat, že předmětný prodej pozemků bylo nutno osvobodit od daně z příjmu podle § 4 odst. 1 písm. g) zákona o daních z příjmů.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s ř. s.“) je nepřípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, *„jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“*

Z výše uvedené rekapitulace projednávané věci je zjevné, že toto ustanovení na posuzovanou situaci plně dopadá, nedopadá na ně naopak výjimka obsažená v části tohoto ustanovení za středníkem. Kasační stížnost stěžovatele totiž směřuje proti rozsudku krajského soudu, jímž tento soud rozhodl znovu poté, co byl jeho první rozsudek ze dne 16. 4. 2003 zrušen výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel v kasační stížnosti přitom zpochybňuje argumentaci krajského soudu, která odráží závazný právní názor vyjádřený v daném rozsudku zdejšího soudu. Důvodem jeho kasační stížnosti tedy není námitka, že se krajský soud tímto názorem neřídil, ale naopak zpochybnění tohoto závazného právního názoru. Proto je nutno takovou kasační stížnost označit za nepřípustnou podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a jako nepřípustný návrh ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ji odmítnout.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d), § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

Podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. června 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu